

Det er på tide at udvikle en ny identitetsmodel som kan give både kunst og aktivisme ny mening og bedre gennemslagskraft.

Modernismens dualisme som muliggør det fastlåste ego er i en social sammenhæng tættere på fascisme end på demokrati: At tale, at nægte at lytte, at dominere.

Opgaven for denne nye identitetsmodel er intet ringere end at forsvare et af modernismens allermost umulige idealer, nemlig demokratiet.

Det er kunstens og den politiske aktivismes ansvar at skabe en identitetsmodel der både i metode og budskab demonstrerer et demokratisk alternativ til den løgn som en neoliberalistisk forblændet regering præsenterer med massemediernes hjælp.

Demokratiet er en skrøbelig drøm der har overvintret i 2500 år. Demokratiets ideal er konstant truet af økonomiske, politiske og militære

magter. Demokrati er umuligt i en kapitalistisk økonomi som sætter frihed for penge højere end personlig frihed. Demokrati er umuligt der hvor pragmatisk magtpolitik ofrer menneskerettigheder for billig olie. Demokrati er umuligt uden demokratiske massemedier. Demokrati har aldrig eksisteret. Men det er en god ide.

Demokratiets metode er social interaktion, kommunikation, debat, respekt for

anderledes tænkende, konsensus, pragmatik.

Kampen for demokratiet bør føres med de samme midler. Men det betyder ikke at vi skal overtage de gængse definitioner af f.eks. ordet "pragmatik". Vi må tværtimod udforske og udvikle pragmatikkens kritiske potentiale, som en etisk forsvarlig kunstnerisk og politisk metode. Vi må udforske spændingsfeltet mellem kritik og anti-kritik.

En pragmatisk identitetsmo-

del må bygge på begreber som kollaboration, samtale, flydende identitet og frem for alt fokus på mødet i det sociale rum hvor demokratiske processer foregår. Al kommunikation fordrer en afsender, en modtager og et medie til at formidle information. Meningsfuld kommunikation fordrer at de involverede parter udveksler ikke blot information, men også identiteter. At være en lytter såvel som en taler. En pragmatisk kulturkritik må

fokusere på kunsten at formidle information, på massemediernes rolle, på en generobring og opgradering af demokratiets navn. Vi må finde måder der demonstrerer at demokratiet er en god ide. Metoder der afslører hvordan demokratiets navn bliver misbrugt.

At være medborger er ikke en profession. Det er et ansvar for amatører.

Jesper Goll, filosof
Morten Goll, kunstner